

[Erling Olsen.]

gennemføre dagens og morgendagens afstemninger, så vi undgår fejl i lighed med dem, vi lavede sidste år. Der er tilmed åbnet en mulighed for, at vi mellem fredag og tirsdag kan træde sammen i finansudvalget for at rette de fejl, der alligevel måtte blive begået. Men vi må trods alt erkende, at det gennem kravet om de mange afstemninger er lykkedes fremskridtspartiet at latterliggøre arbejdet med finanslovsforslaget og dermed i sidste ende folkestyret, i befolkningens øjne.

Spørgsmålet er så blot, hvor længe vi skal lade os latterliggøre af fremskridtspartiet. Mon ikke vi snart skulle sige, at nu er grænsen nået, nu vil vi ikke finde os i det længere? Vi har været meget overbærende over for fremskridtspartiet. Vi har sagt, at et nyt parti med en helt ny besætning måtte have lov til at træde sine barnesko. De er nu trådt ud. Vi har sagt, at der ikke var noget at sige til, at et parti, som ville noget helt andet end vi andre, måtte have lov til mere præcis at angive, hvorledes det ville skaffe de mange besparelser, som skulle til for at finansiere dets skattelettelser. Vi har endog opfordret partiet til at gøre det. Derfor gjorde vi ikke synderligt vrøvl sidste år, da fremskridtspartiet mødte op med sine mange ændringsforslag, men vi sagde pænt til partiet, at nu havde vi set, hvad det ville, og så kunne det godt komme med nogle færre ændringsforslag i år. I stedet er partiet kommet med væsentlig flere.

Derimod bebrejdede vi partiet alvorligt sidste år, at det tvang os gennem en afstemningsprocedure som den gennemførte, og partiet kunne da heller ikke undgå at få det indtryk gennem pressen og den offentlige debat, at sidste års afstemning om finanslovsforslaget nedsatte folketingets i befolkningens omdømme. Alligevel stiller fremskridtspartiet med omfattende krav om afstemninger.

Det er i øvrigt ikke blot i finanslovanliggender, partiet kaster grus i maskineriet. Også for andre loves vedkommende har vi set så mange ændringsforslag og underændringsforslag, at hverken medlemmer eller næstformænd kunne hitte ud af det.

Dette kan folketinget ikke blive ved med at leve med. Vores forretningsorden er baseret på ansvarlige politiske partier, som på-

lægger sig selv den fornødne selvdisciplin under ansvar over for folkestyret. Når vi nu i tinget har fået indvalgt et parti, som ikke har denne selvdisciplin, og som systematisk misbruger vores forretningsorden til at undergrave folkestyret, så må vi alvorligt overveje at lave vores forretningsorden om.

I første omgang må vi vel affinde os med det øgede papirnusseri og den urimelige belastning af administrationen. Vi kan dårligt begrænse retten til at stille spørgsmål og til at få svar fra ministrene uden at ramme også den mere alvorlige del af folketingets arbejde. Derimod kan vi hindre gentagelser af afstemningsprocedurer som dem, vi nu skal igennem. Efter min mening bør vi overveje, om vi ikke kunne nå frem til en ordning, hvor et lovforslag kræver én og kun én afstemning.

Hvad kræves der så for, at vi kan nå målet: ét lovforslag — én afstemning? Det kræver blot, at sekretærene for vore faste udvalg gør det arbejde, som jeg og de øvrige partiers såkaldte klokkefår har måttet gøre i de sidste dage. Hver for sig har vi jo skullet danne os et indtryk af, hvorledes den vedtagne finanslov vil komme til at se ud, og derfor har vi hver for sig via vore kontakter i de andre partier registreret, hvorledes der vil blive stemt i tilknytning til hvert enkelt ændringsforslag. Med andre ord: hvert eneste af folketingets klokkefår ved præcis, hvorledes samtlige afstemninger vil falde ud, hvis ingen — undskyld udtrykket — klover i det. De ved præcis, hvorledes den endelige finanslov kommer til at se ud. Hvorfor skal vi så igennem denne latterlige forestilling, som slider vore egne knæ og det danske folkestyre op?

Mere præcis forestiller jeg mig, at hvert enkelt parti inden en nærmere angiven dato til sekretæren for det faste udvalg, her finansudvalget, anmelder, hvorledes partiets medlemmer stiller sig til hvert enkelt ændringsforslag. På dette grundlag kan udvalgets sekretær så udarbejde et lovforslag i den skikkelse, det ville have, hvis samtlige ændringsforslag havde været til afstemning og medlemmerne havde stemt som anmeldt af partierne. Dette tilrettede lovforslag kan derefter bringes til afstemning i folketingssalen. En sådan procedure ville for det første sikre os imod tilfældige afstemningsfejl i salen, og for det andet ville den nå målet: ét